

пів години все було готове. Коні стояли в дворі не розпрігнуті.

— Іди до свого дому, поки не вернувся той поганий юда, говорив батько. — Князь ще гострит зуби на тебе, і держить його тим, що ти педужа лежиш. — Як він тебе побачить, то скажить, що пані з собою не хоче свого дому й його й долю — говорив отаман Федір до слуг. — Глядіть-же, так і скажіть!

Слуги ввели Ганю на двір і підсадили на віз. Вся прислуга позбігалась з усього двору, всі хапали її за руки, цілували їх. Ганя цілувалась, з декотрими. Всі голосили на весь двір, бо всі знали, що випроважують її на кладовище. Ще не було в нас такої простої, доброї пані, говорили слуги, втираючи сльози.

— Отрисяю прах свого дому од ніг своїх — промовив батько, виходячи з дверей. — Нехай лише прокляття на йому!

Поїхала Ганя з двору, й сльози не пустила з очей. Мати держала на руках сина. Слуги випроважали Ганю за двір, ніби йшли за домовиною.

Тим часом, як Ганя виїздила з свого дому, а Ясь із Лемішківською гуляв по полю, на Тхорівській окономії робилася сцена зовсім инчого роду. Отець Микита йшов у ранці на похорон і здибався з Якимом недалеко од окономії.

— Чи се ти, Лемішко, ходиш у драних чоботах? — питав його батюшка, тикаючи палицею в дірку на чоботі.

— Чи на міні-ж одні чоботи тільки драні? а сіртучина хіба ціла?